

Sygn. akt IX Ka 280/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna

SSO Anna Szeliga (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Wiesława Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 roku

sprawy D. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 23 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 109/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 280/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Końskich oskarżył D. W. o to, że:

25 stycznia 2014r. w F., gm. F., pow. (...), woj. (...), prowadził w ruchu drogowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości [wynik badania: 0,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu]

tj. o przestępstwo z art. 178 a par. 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 109/14 Sąd Rejonowy w Końskich uniewinnił D. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu a kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na wysnuciu z przeprowadzonych i ujawnionych na rozprawie dowodów wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu i w konsekwencji uniewinnienie go od jego popełnienia, aczkolwiek logiczne, spójne i konsekwentne zeznania, świadków - funkcjonariuszy Policji: G. D. i P. P. (1) dokonujących zatrzymania oskarżonego na miejscu

zdarzenia oraz wyniki oględzin tego miejsca w sposób jednoznaczny wskazują na sprawstwo D. W. co do popełnienia przestępstwa z art. 178 a par. 1 k.k.,

- obrazę przepisów postępowania - art. 366 par. 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - mającą wpływ na treść wyroku, poprzez niewyjaśnienie w drodze

uzupełniającej opinii biegłego, czy to pisemnej, czy ustnej, istotnej okoliczności, czy rzeczywiście ujawnione na fotelu kierowcy ślady osmologiczne pochodziły od ostatniego kierującego.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Końskich.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, a biorąc pod uwagę przedstawioną w niej argumentację należało uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrane dowody ocenił zgodnie z wymaganiami wynikającymi z przepisu art. 7 k.p.k. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd I Instancji do słusznego przekonania, że nie pozwala on na przypisanie oskarżonemu D. W. zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 178 a par. 1 k.k. i trafnie Sąd Rejonowy wydał wyrok uniewinniający oskarżonego.

W apelacji podniesiono dwa zarzuty.

Podnosząc pierwszy zarzut - błędu w ustaleniach faktycznych skarżący nie wykazał, aby przekonanie sądu o niewinności oskarżonego oparte było na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki czy doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że podnosząc w apelacji ten zarzut i uzasadniając go powinien skarżący wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu, a tego w apelacji nie wykazano. Ograniczono się do stwierdzenia, że, zeznania świadków G. D. i P. P. (1) tj. funkcjonariuszy policji dokonujących zatrzymania oskarżonego oraz wyniki oględzin miejsca zdarzenia. zdaniem skarżącego w sposób jednoznaczny wskazują na sprawstwo

oskarżonego. Skarżący podniósł, że w/w świadkowie byli pewni, że poza oskarżonym nikt nie wysiadł z jego samochodu.

Apelacja jest lakoniczna, w ogóle nie odnosi się do szczegółowej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w toku przewodu sądowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie wskazano przy tym żadnych błędów w sposobie rozumowania Sądu I instancji przy ocenie dowodów wymienionych przez skarżącego. Zauważyć należy, że zeznania świadków G. D. i P. P. jak również treść protokołu oględzin zostały bardzo szczegółowo przeanalizowane i ocenione przez Sąd Rejonowy [k. 162-163]. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie sposób tych dowodów uznać za spójne, logiczne i konsekwentne. Świadkowie mieli rozbieżne spostrzeżenia co do widoczności wnętrza ściganego pojazdu, żaden z nich nie widział [mimo, że jak twierdzili byli bardzo blisko przedmiotowego samochodu] by oskarżony przesiadał się na miejsce pasażera. Oględzin miejsca zdarzenia dokonywali w ciemnościach, przy świetle latarki, a sam protokół z tej czynności jest lakoniczny. Trafność ich spostrzeżeń niewątpliwie podważa fakt, że nie zauważyli tak istotnych okoliczności jak uszkodzenia samochodu - rozbita szyba przednia od strony pasażera. Nie ma potrzeby szczegółowego przytaczania oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy - sąd odwoławczy w pełni ją popiera, a skarżący w apelacji pominął okoliczności wskazane przez Sąd I instancji a nadto nie odniósł się w także do oceny innych dowodów jak choćby wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka R. M. i korespondujących z nimi zeznań T. Tysiąc czy J. G.. Dowody te i ich ocenę pominięto w apelacji - nie wskazując by była ona wadliwa.

W punkcie drugim apelacji podniesiono zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 366 par. 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - mogący mieć wpływ na treść wyroku, poprzez nieodebranie przez Sąd I instancji uzupełniającej opinii biegłego z zakresu osmologii. Zarzut ten jest chybiony. Przypomnieć należy, że ślady osmologiczne zostały zabezpieczone na fotelu kierowcy w toku postępowania

przygotowawczego. Już pierwsza z opinii dopuszczonych przez Sąd Rejonowy wykazała brak zgodności zabezpieczonych śladów z materiałem porównawczym pobranym od oskarżonego. Za zgodą R. M. przeprowadzono dowód zgodności śladów również co do jego osoby. Opinia w tym przedmiocie była jednoznaczna. Żadna ze stron - w tym również prokurator - nie wniosła o odebranie opinii uzupełniającej. Sąd Rejonowy słusznie nie znalazł przesłanek, które nakazywałyby uzupełnienie postępowania w tym zakresie z urzędu. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku logicznie wskazano powody, dla których należało uznać, że ślady na fotelu kierowcy pozostawił ostatni kierujący [k. 166-167]. Sąd Okręgowy w pełni popiera tę argumentację a skarżący się do niej nie odnosi, nie wskazując żadnych błędów w rozumowaniu Sądu I instancji, ograniczając się do polemicznych stwierdzeń.

Skarżący nie wskazał też na czym konkretnie miałyby polegać obraza art. 410 k.p.k. a podkreślić należy, że sąd orzekający w swej ocenie nie pominął żadnego z przeprowadzonych w toku przewodu sądowego dowodu.

Oba zarzuty są chybione a w uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono żadnej rzeczowej argumentacji, która nakazywałaby ich uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie przepisu 636 par. 1 k.p.k. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążony został Skarb Państwa.